

Hedwig Brenner

Nasturele buclucaș

Oare de ce cifra 13 este socotită drept număr cu ghinion și ziua a treisprezecea zi ghinionistă? Nimeni pînă acum nu a fost în stare să-mi explice asta.

Oare să fie o superstiție ca „de-ochiul”? Sau se bazează pe o intîmplare istorică sau religioasă din timpurile nebuloase ale preistoriei, relatată din generație în generație????

S-ar putea....

Secretul care învăluiește cifra 13 este strîns legat de cifra 12, dar de ce oare??? Deoarece anul are 12 luni, zi și noapte au cîte 12 ore. Sfintele scripturi creștine povestesc de 12 apostoli, cele evreiești de 12 patriarhi, iar budiștii au 12 preoți. Cifra 12 este divizibilă prin 2, 3, 4, 6. Conform povestirilor lui Platon și Ovid, Zeus domni peste 12 zei. Cifra 13, în

schimb, este socotita ca începutul misterios al unui ciclu nou... al 13-lea capitol al apocalipsei este consacrată lui Anticrist.

Totuși Odiseu, deși era al 13-lea printre colegii săi, nu a fost omorît de Ciclop, datorită unei viclenii, iar săptămîna aztecilor număra 13 zile...

Și astăzi unii Englezi mai cred că incendiile și inundațiile se datorează cifrei 13... de aceea niciun vapor nu părăsește un port englez în a 13-a zi, în străzile Angliei, și nu numai acolo, lipsește numărul casei 13, iar în sgîrie-nori lipsește al 13-lea etaj. În unele mari hoteluri din Franța, la recepții, se obișnuiește să se completeze numărul invitațiilor cu un domn elegant, pus la dispoziție de direcție, în caz că cifra comensurilor e 13.

Romanii, dimpotrivă, țineau la această dată de 13, deoarece *idele* cădea de obicei în 13 Martie, erau cele mai fericite zile. Chiar și azi italienii simpatizează această cifră.

13 apare în fiecare lună și eu am impresia că această cifră mă urmărește, probabil nu numai pe mine, ci și pe alții. În timpul celui de-al doilea război mondial locuiam la Cernăuți, str. Miron Costin 11 A, casa dinaintea porții No.11, casa după noi No.15, până azi, cu toate că strada și-a schimbat de 6 ori denumirea, conform proprietarilor sau ocupanților. Austria, România, Uniunea Sovietică, România, Ucraina.

Din această casă vrăjită cu ascunsul număr 13 am fost arestați de jandarmi români în primele zile după cedarea Bucovinei de Nord. Din această casă au

fost scoși toți bărbații evrei de către soldați SS și duși la Palatul Culturii, urmau să fie executați ca cei uciși în săptămîna premergătoare. Numai datorită intervenției Reginei Mamă și Patriarhului României au scăpat. Se mai întîmplau minuni pe atunci... Din această casă am fost goniți în ghetou și NKGB-ul în 1945 s-a „amuzat” cu unii locatari, ca noi.

Astea toate s-au întîmplat în secolul trecut....

Istoria timpului... timp istoric...

Dar acum ne aflăm într-o altă țară și nu locuim la No.13, dar a fost ziua 13, luna Mai.

Aveam de gînd să facem cumpărături și pe urmă o mică excursie în pădurea de pe Carmel. Ne bucuram de minunata vreme de primăvară, de aerul îmbibat de parfumul florilor de citrice și în fața ferestrei noastre înflorise salcămul.

În fața casei aștepta mașina noastră, un Opel Cadette, nu prea nou, care, cu o zi înainte frumos spălat, avea pete desenate de roua din zorii zilei. Aceste pete trebuiau înlăturate... După această ”muncă” am fost gata de plecar, ne așezarăm în mașină, dar motorul nu voia să pornească, intrase în grevă. Ce e de făcut???

În astfel de situații oameni cu cap coboară din mașină și așteaptă autobuzul, fără enervare. Dar bărbații, în general, țin la mașina lor, poate chiar mai mult decît la nevastă. S-ar putea asemui un astfel de atașament sufletesc de o mașină cu o mică escapadă. Intîi o alintă, apoi o schimbă cu una „nouă”, dar nicio regulă fără excepție și soțul meu era una. Cred...

„După masă o vor duce la garaj” mă asigură după o scurtă convorbire telefonică.

Deci așteptarăm autobuzul în stația apropiată. Acesta se opri, scrîșnind din frîne și primind cu brațe deschise pe toți pasagerii dornici să plece, cu toate că era de-acum plin. Mie-mi oferise un domn ”gentlemanlike” locul lui, deoarece cobora în stația următoare, soțul meu, în schimb stătea înghesuit lângă capul încârlionțat al unei tinere blondine de pe bancă. Eu admiram plină de invidie din depărtare această splendoare de păr blond, care, după rădăcini părea să fi fost odată negru, cu invidie, deoarece nici în tinerețe nu avusesem o astfel de abundență de bucle.

Dupa câteva stații ajunseserăm la țintă. Eu coborâsem prin ușa posterioară și-l așteptam pe soțul meu... și așteptam... dar el nu ieși. Vedeam prin geamul autobuzului fețele rîzânde ale pasagerilor, vedeam șoferul foarte vesel și bine dispus.

Trecuseră câteva minute, cînd apăruse deodată pe treptele autobuzului soțul meu, trîgînd după el un cap bucalat și proprietara lui. În sfârșit stăteau în fața mea. Capul blondinei presat de pieptul soțului meu.

„Ce înseamnă asta?” am întrebat pe jumătate mirată, pe jumătate înveselită.

Toată situația amintea de o scenă dintr-un film cu Zigotto sau Charly Chaplin, din timpul tinereții mele, din timpul filmelor mute.

La ei se mai asocia un tânăr gelos, înfuriat, care înjura și voia să-l palmuiască pe soțul meu, și fără intervenția mea, ar fi făcut-o!

Toată scena ar fi fost un film bun pentru reclame de...fermoare...

Domni mai înaintați în vîrstă poartă sacouri. Pot să bage în multiplele buzunare note, bilete de autobuz, mărunțiș, chei, și, și... Dar aceste sacouri au nasturi și astfel un nasture obraznic de la sacoul soțului meu s-a rătăcit din cauza înghesușii în labirintul buclelor nepieptanate, și cînd soțul meu a vrut să coboare, trebuia nolens-volens să-l urmeze și proprietara capului.

Și acest năstrușnic nasture nu voia să iasă din labirint, decît cu un smoc de păr...

Cine poartă vina? Moda părului nepieptănat, sacoul cu nasturi sau data de 13?

Ce fericire că acum pantalonii bărbătești sunt prevăzute cu fermoare...